

In dit boek vind je een verzameling van bijzondere, handgemaakte projecten.

Waarin techniek, verbeelding en hergebruik samenkomen.

Van steampunk installaties tot bewegende objecten,

Elk werk is uniek en gebouwd zonder concessies.

Geen standaard oplossingen, maar creatieve uitspattingen

die laten zien wat er mogelijk is als je ideeën de ruimte krijgen.

Dit boek biedt een inkijk in het maakproces,

de gedachten erachter en de wereld waarin alles kan ontstaan.

Voor liefhebbers van techniek, kunst en het ongewone.

Handen die niet stilzitten

Ambacht, fantasie en mechaniek: het verhaal van een man die alles bouwt wat hij zich kan voorstellen.

Cock Zandvliet

Steampunk-uitvinder en maker.

Artiest, virtuoos, entertainer, excentriekeling, kunstenaar en noem maar iets.

Opmerkingen vanuit de pers, maar zelf ziet hij zich meer als een soort ambachtsman.

Gewoon iemand die met zijn handen werkt en het liefst begrijpt wat hij maakt, in plaats van het alleen maar mooi neerzet.

Cock Zandvliet maakt dingen omdat hij gewoonweg niet anders kan.

Niet om ze af te krijgen, maar om te begrijpen hoe ze werken en waarom ze soms mislukken.

Dat afkrijgen komt meestal wel. Of niet. En dat is ook informatie.

Dat begon al vroeg.

Alles wat los kon, ging los. Niet uit baldadigheid, maar uit nieuwsgierigheid.

Er moest gekeken worden wat erachter zat. Wat erin zat. Wat het deed.

Wat beweegt, moet zichtbaar zijn.

Wat werkt, moet geluid maken.

En wat misgaat, daar leer je meer van dan van wat meteen lukt. Dat laatste is nog steeds zo.

Hij werd geboren in 1958, in een tijd waarin werken met de handen nog normaal was.

Zijn vader was timmerman en in diens werkplaats leerde hij al jong dat meten geen kunst is, maar het vervolgens fabriceren wel.

Metten kan iedereen. Het maken is het probleem.

Dat fouten niet verstopt worden, maar opgelost. Of opnieuw gemaakt.

Soms drie keer.

Het was dan ook logisch dat hij zelf dezelfde weg insloeg.

Na zes jaar lagere school koos hij bewust voor een praktische richting.

Hij volgde vijf jaar de LTS-opleiding timmeren.

Daar werd de basis gelegd. Niet alleen voor het vak, maar ook voor hoe je kijkt naar werk.

Recht is recht. Scheef is opnieuw.

Na zijn opleiding deed hij eerst één jaar ervaring op als leerling-gezel timmeren, gevolgd door één jaar als volwaardig gezelschap timmerman.

In die jaren leer je wat tempo maken is. En dat tempo ligt hoger dan je denkt.

Je leert ook dat netjes werken geen optie is, maar een eis.

Onder andere bij Mulckhuijze Bouw, waar fouten geen theorie waren maar gewoon zichtbaar.

In 1983 trouwde hij. Een zeer belangrijke dag in zijn leven.

Een aantal jaren eerder begon hij bij timmerbedrijf Leen Jansen te Rijpwetering, waar hij uiteindelijk tien jaar zou werken.

Daar leerde hij het vak pas echt.

Niet uit boeken, maar op de werkvloer.

Maatwerk. Oplossen. Doorgaan.

Werk dat moest kloppen, want anders stond het er morgen nog schever bij.

Het was een tijd van hard werken.

Maar ook van weten: dit kan ik.

In 1987 kwam er een onverwachte wending.

Door een ernstige knieblesure kon hij het zware timmerwerk niet langer blijven doen..

Afgekeurd voor de bouw.
Bijna zijn huis kwijt.
Dat soort momenten hakken erin.
Niet alleen praktisch, maar ook in je kop.
Toch liet hij zich niet uit het veld slaan.
Veel keus was er ook niet.
In datzelfde jaar begon hij bij de C.R.I. in Den Haag als
beveiliger.
Opleidingen gevolgd, diploma's gehaald. Gewoon
weer opnieuw beginnen.
Het werk bracht wisselende diensten met zich mee.
Dat klinkt overzichtelijk, maar dat is het niet.
Na verloop van tijd leverde dat slaapproblemen op.
Binnen de C.R.I. stapte hij daarom over naar
gebouwonderhoud.
Daar kwam alles weer samen.
Techniek, inzicht, aanpakken.
Als je uit de bouw komt en je komt in de ambtenarij
terecht met hetzelfde tempo, dan val je op.
Positief, maar ook lastig.
Dus ja, de rem erop. En dat kostte moeite.
Hij verzorgde onderhoud, reparaties en praktische
oplossingen binnen het gebouw en bij andere
overheidsgebouwen in het hele land.
Zien wat nodig is en het doen.
Niet moeilijker maken dan het is.
Het tempo lag laag.
Niet omdat het niet sneller kon, maar omdat het daar
zo werkte.

Ambtelijke dwalingen en beslissingen duren het langst.

Daar verander je weinig aan.

In totaal was hij 38 jaar in dienst bij de overheid.

Parallel daaraan speelde theater een grote rol.

Vijfentwintig jaar lang (1980–2005) bij

toneelvereniging Maskerade in Rijpwetering.

Decorbouwer, speler, bestuurslid.

Overdag bouwen wat moet.

's Avonds bouwen wat mag.

Later volgden nog drie grote decorprojecten voor

musicals, onder andere in de gereformeerde kerk in

Oude Wetering (2008–2013).

Daar ook als souffleur actief.

In die tijd werkte hij samen met Piet Möllers.

Een man van details.

Terug naar Cock

Wat anderen afdankten, werd voor hem steeds vaker een beginpunt.

Op zijn werkbank verschenen dingen die al een leven achter zich hadden.

En nog een leven konden krijgen.

Geen afval. Gewoon nog niet af.

Hij werkte langzaam maar trefzeker.

Niet omdat hij niet sneller kan, maar omdat dat zo gegroeid is.

En omdat kijken soms belangrijker is dan doen.

Vaak staat hij stil.

Kijkt. Een erfenisje van de overheid.....

Draait aan een tandwiel.

Luistert en kijkt.

En weet dan: hier klopt iets niet.

Dat groeide uit tot steampunk- en fantasieprojecten.

Inmiddels al zo'n 17 jaar.

Zijn werk was en is te zien op Castlefest in Lisse en tijdens het Bloemencorso in Roelofarendsveen.

Voor veel publiek.

Maar ook voor mensen die hem kennen. En dan moet het kloppen.

Zijn grootste project tot nu toe is de steampunk-helikopter.

Meer dan 1600 uur werk in één jaar.

Niet gepland. Gewoon nodig voor dit project.

Bijna elke dag.

Doorgaan tot het werkt.

De helikopter is geen eindpunt.

Meer een opsomming van hoe hij werkt.

Zichtbaar. Begrijpelijk. Zonder shortcuts.

Was het allemaal rozengeur en maneschijn?

Nee.

Drie burn-outs.

Meer dan zeven jaar gedoe.

Het overlijden van hun dochter.

Dat soort dingen blijven je achtervolgen.

En het verlies van acht kennissen in één jaar op "hun" camping.

Dat stapelt zich op.

Sommige dingen gaan niet weg.

Die neem je gewoon mee

Tot 2024 bleef hij werken bij de overheid.

Na 38 jaar stopte dat.
Het afscheid... laten we het houden op: schandalig en
ongelooflijk.
Meer woorden zijn er eigenlijk niet nodig.
Al zijn ze er wel.
Daarna bleef hij actief.
Twee dagen per week werken bij een lokaal
taxibedrijf.
Gewoon onder de mensen blijven.
Blijkbaar had niemand hem verteld dat stoppen ook
een optie was.
Zijn werkplaats zit nu in een oude koeienstal bij Stal
de Ripse Ruiters in Rijpwetering.
Hout, staal... en ja, koeienstront.
De uitslag is simpel:
wat stinkt wint.

Daarnaast is hij actief met jeu de boules bij De Boel
de Boule in Roelofarendsveen.
Speler en trainer.
Hij maakt dingen omdat het maken hem bezighoudt.
Zolang zijn handen blijven werken
en het publiek het leuk vindt,
blijft hij bouwen.

Biker-rollator

Het begon, zoals wel vaker, niet met een groots plan maar met een idee dat zich niet liet wegduwen maar doorduwen.